

Въ това време вратата на хамбара се отворила. Влѣзълъ стопанинътъ, придруженъ отъ единъ търговецъ на храни. Тѣ прегледали пшеницата, спазарили се и веднага почнали да я товарятъ на кола. А царевицата и не погледнали.

— И хората ме не щатъ! — си рекла царевицата, и заплакала жално, жално.

Пшеницата скоро била натоварена на желѣзница, после на параходъ, после пакъ на желѣзница и най-после я стоварили въ една голѣма парна мелница. Тукъ тя станала на бѣло меко брашно, а следъ нѣколко дни вече била сложена на една разкошна богаташка трапеза като чудесенъ бѣлъ хлѣбъ.



— Колко ли ще се зарадватъ стопанитѣ, като ме видятъ, — думала си пшеницата и премирала отъ радостъ.

Но дошли стопанитѣ, насѣдали около масата, започнали да ядатъ гостби, а отъ разкошния бѣлъ хлѣбъ едвамъ отчупили по залъкъ, безъ да обърнатъ внимание на него. Каго се нахранилъ чакъ, бащата рекълъ:

— Днесъ хлѣбътъ нѣщо не е много добъръ!

А децата започнали да правятъ топчета отъ срѣдината му и да се замѣрятъ съ тѣхъ.

— Какви зли хора! — заплакала пшеницата. — Пада имъ се не пшениченъ, а царевиченъ хлѣбъ да ядатъ, щомъ сж такива недоволници.

А въ това врѣме хамбара пакъ се отворилъ и стопанинътъ влѣзълъ, придруженъ тоя пѣтъ отъ единъ беденъ